

ланието си да остане на това мѣсто и притежателътъ ѝ се принудилъ да я остави на събрата си монахъ. При чудотворната икона идвали много християни, нѣкои отъ които оставали при нея и заживѣвали монашески животъ. Станало нужда да се построятъ за увеличилѣ се монаси и поклонници скромни килийки и една дървена църквица. Презъ време на робството монашеското братство много пжти било разгонвано, а манастира ограбванъ и разрушаванъ отъ турцитѣ, докато най-после, точно преди сто години, въ 1835 г., съ позволение на султана и цариградския патриархъ, манастирътъ билъ изграденъ въ сегашния си видъ.

И днесъ, срѣдъ вѣчно зелени борове, посрѣдъ високи старопланински буки, се извишава чистъ и бѣлъ Троянскиятъ манастиръ — съ сини прозорчета, съ множество килии за монаситѣ и за посетители, съ хубава каменна черква срѣдъ манастирския дворъ. Манастирската черква, която носи името на Света Богородица,

е изпѣстрена и отъ вжтре и отъ вжнь съ картини изъ светата библия и съ картини изъ историята на християнската църква отъ високонадарения самоковски иконописецъ Захари Христовичъ. Отъ всички картини най-силно впечатление правятъ картинитѣ, които изобразяватъ изповѣдването на грѣшникъ и изповѣдването на праведникъ. Изповѣдва се грѣшникътъ и изъ устата му вмѣсто думи се изхлузва сива студена змия, а задъ него стоятъ рогати, черни дяволи — озжбени, съ изблещени очи, съ окржглени и нагърчени като змии опашки — и чакатъ да излезе грѣшната душа, за да я отнесатъ на вѣчни мжжи. А надъ изповѣдващия се праведникъ слиза Исусъ Христосъ въ бѣли кълбести облаци, съ развѣта като крила синя дреха, съ благославяща дѣсница, пѣкъ съ лѣвата Си ржка е наднесълъ надъ главата на праведника вѣнецъ отъ бѣли цвѣта.

(следва)

И. Волень